

דאליזר

עלן לשבת קודש

דברי מחשבה והלכה, ומהנעשה בבתי הכנסת

בס"ד

נושא השבוע: לקראת חג פורים

החפטר: 'יוה' נתון' (מלכים א, ה)

פרשת תרומה

"והיו הכרובים פורשי כנפיהם למעלה סוככים בכנפיהם"

על הכפרות ופניהם איש אל אחיו" (כה, כ)

שואלים חז"ל: בדברי הימים נאמר על הכרובים: "ופניהם לבית" ואילו כאן נאמר "ופניהם איש אל אחיו"? ומסבירים "ופניהם איש אל אחיו"- בזמן שעושים ישראל רצונו של מקום ופניהם איש אל אחיו, כשהם מפנים פנים ולב זה לזה וכל אחד מתעניין בזולתו מתוך אחווה ורעות, "ופניהם לבית"- בזמן שאינם עושים רצונו של מקום, כשכל אחד דואג רק לעצמו ואינו דורש בשלום אחיו כלל.

חג הפורים קרב ובא נאמר במדרש (תהלים כב, ז): "אין אתה מוצא ימים קשים לישראל מימי המן" שאמר: "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד", אמרה אסתר למרדכי "לך כנוס את כל היהודים"- כלומר צרת המן באה בשל מחלוקת ופירוד ולכן יעצה אסתר על אחדות ושיתוף.

ממצות חג הפורים שואבים אנו הרבה אחווה ואחדות, החל ממשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים שמצווים אנו לתת... והולואי ונשאב מאחדות זו לכל השנה.

(מעיינות הנצח, מעין המועד)

כמוני מסכה

מעשה שהיה

שמי גדי, אני גר בירושלים ולומד בכיתה ח'. אני ילד מקובל מאוד בכיתה, מעולם לא חשבתי על העובדה הזו יותר מדי, אולי מפני שפשוט התרגלתי לכך. שום משחק לא מתחיל בלעדי, ואני זה שקובע מה ישחקו, מי יבוא ומתי. אני משער שבמשך השנים כמה ילדים נפגעו ממני, אולם אפילו לא הרגשתי שפגעתי. תמיד פעלתי כפי שרציתי מבלי להתחשב באיש והתרגלתי שהחברים הולכים אחרי... בשנה שעברה נסעתי עם משפחתי לטיול בצפון, הלכנו במסלול ואח"כ הלכנו לישוב שיש בו קניון ענק שמועד כולו לילדים ויש בו לונה פארק עם מתקנים, ובזמן שהורי ערכו קניות שיחקתי עם אחי במתקנים, לפתע הבחנתי בשאול בן כיתתי, שאול היה ילד שקט ונחבא אל הכלים, נראה לי שלא החלפתי אותו מילה אחת מאז כיתה א'. לפעמים החברים בכיתה כינו אותו "שאוילי מגפיים", למה? ככה? ואז הוא היה נפגע ומתכווץ, אבל הדבר לא גרם לילדים להפסיק. אחי אמר לי: "הי גדי, זה חבר שלך מהכיתה, לא?", "ששש, מה זה ענייני?" השבתי. עברנו ממתקן למתקן ומידי כמה דקות חלפתי על פניו כאילו היה אוויר. ואז ראיתי קבוצת ילדים מתגודדת סביב אחד הדוכנים, התקרבותי לשם וראיתי מחוזה שריתק אותי מאוד. ליד הדוכן היה שלט "אמן המסכות", עברו כמה דקות עד שהבנתי מה הוא עושה. האיש הניח פלסטלינה או שעווה על פניו של הילד והצמיד אותה עד שנוצרה מסכה שעליו תווי פניו של הילד. אח"כ הלביש האיש מעין ניילון דמוי בלון על המסכה שנוצרה וצייר עליה במדויק את תווי פניו של הילד, בסופו של התהליך קיבל הילד העתק מושלם של הפנים שלו. ברגע הראשון חשבתי להשתמש במסכה בפורים, אך לאחר מחשבה הבנתי שאין בזה טעם, לשם מה זקוק ילד למסכה של עצמו? מה העניין? מיד כששאלתי את השאלה ידעתי את התשובה. רעיון ענק הבריק במוחי וידעתי שאני חייב לבצע אותו. התחלתי לזמין את התחפושת הזו וככל שחשבתי על כך יותר התלהבתי מהרעיון יותר ויותר. אם לשני ילדים הזמנים ע"פ לוח "אזור החיים" של אופק ת"א * נא לא לעיין בזמן התפילה * סוף זמן ק"ש 8:30-8:34

כניסת שבת: 5:09 יציאת שבת: 6:00 יציאת ש"ס ר"ת: 6:37

מהחומש (ש"ת יח"ד ח"ג סי' נג, חז"ע פורים עמ' 7).

ג. נכון וראוי שנשים שיכולות לבוא לבית הכנסת, תבאנה לשמוע פרשת זכור (יח"ד ח"א סי' סד) אבל אין לעזוב את הילדים הקטנים לבד בשביל לשמוע את הקריאה כי העוסק במצווה (=טיפול בילדים) פטור ממצווה (שערי השל"ח ח"א עמ' רפ) ומ"מ אם אינה יכולה לבוא לבית"כ טוב שתקרא בחומש פרשת זכור [דברים פרק כה פסוקים יז-יט] (ויב"א ח"ח סי' נל).

ד. מותר להוציא ספר תורה במיוחד לנשים [אחרי התפילה] לקריאת פרשת זכור אבל בלי ברכה (חז"ע פורים עמ' י) ומנהג נכון הוא (סס).

זכר למחצית השקל: א. נוהגים ליתן קודם פורים מעות "זכר למחצית השקל" (אור"ח סי' תלדל ס"א בהרמ"א, חז"ע עמ' קא). [זהו שלא לקרוא לזה "מחצית השקל" (חז"ע סס) אם אפשר לפני שבת זכור ואם לא נתן נהגו לתת בליל פורים לפני קריאת המגילה (חז"ע סס).

ב. צריך לתת עבורו ועבור אשתו ובניו הגדולים [מהדין מגיל 20 וטוב להחמיר מגיל 13 (חז"ע ע"מ קד)]. וטוב לתת גם בעבור ילדיו הקטנים (כה"ח סי' נלד ס"ק כז) ויתנו לישיבות וכוללים.

ג. **שעור של מחצית השקל** [הינו 9 גרם כסף הגולמי (חז"ע עמ' קב)] **הינו 19 ש"ח**. ומי שקשה לו לתת את הסכום הנ"ל יתן כפי יכולתו (תורת מועדים סי' ד ס"ג, יח"ד ח"א סי' פז).

ד. אי אפשר לתת למצוות פורים ממעשר כספים (מחצית השקל, מתנות לאביונים וכו') [אלא אם כן התנה בפירוש בשעה שהתחיל להפריש בלי נדר והשעה דחוקה לו, רשאי לתת ממעשר כספים (חז"ע ק"ד)] אבל כשמוסיף על הנתנה מותר (תורת מועדים סס).

חג פורים: א. אין לאישה ללבוש בגדי איש וכן להיפך לצורך התחפשות, וירחיק אפילו את ילדיו הקטנים מזה (ש"ת יח"ד ח"ה סי' ט) וכן אין להתחפש בתחפושות מפחידות וכי"ב (ה. ע).

ב. אין היתר להשמיע דברי לעג והיתול במסיבת פורים כנגד רבנים, ואסור להשתתף במושב לצים כזה (ק. ילקו"י עמ' תחז' ס"ב, ש"ת יב"א ח"ו חז"ד סי' כלא).

ג. אם יודע שביום פורים ימצא במקום שלא תהיה לו מגילה כשרה (כגון: בצבא) יכול לקרוא במגילה כשרה ביום ברכתו כבר מראש חודש [לילה ויום (חז"ע עמ' לא)] ועדיף כמה שיותר סמוך לפורים, ואם אח"כ ביום פורים תזדמן לו מגילת קלף יקרא שוב בברכות (ש"ע סי' תפח ס"ז ובהרמ"א, משנ"ס ס"ק כב) [אבל סעודת פורים וכן משלוח מנות אין לקיים אלא בזמנם!] (משנ"ס ס"ק כ, חז"ע סס).

ד. תושבי ירושלים חוגגים את פורים ביום טו אדר (יום שישי) ותושבי תל אביב, אשדוד ושאר הערים [ערי הפזורה] חוגגים ביום י"ד אדר (יום חמישי) (ש"ע סי' תפח ס"א, ג).

ה. * תושבי ירושלים שנמצא בליל י"ד בתל אביב ויודע שישהה שם עד י"ד בבוקר בעמוד השחר, מתחייב בכל מצוות פורים לילה ויום בברכה אפילו שישע בצהרים לירושלים. ואם יסע לירושלים בערב ט"ו (שושן פורים) ושהה שם עד עמוד השחר יקיים שוב את כל מצוות הפורים ללא ברכה.

* תושב תל אביב שהיה בעירו ב"ד וקיים כל מצוות הפורים ואח"כ נסע בליל ט"ו לירושלים ויודע שישהה שם עד ט"ו בבוקר בעמוד השחר, יקיים את כל מצוות הפורים שם ללא ברכה מדין חומרא [המחמיר תע"ב] (עין ש"ע סי' ס"ה, ילקו"י ח"ה עמ' סה, ילקו"י פורים תשע"ב עמ' קנב-קנד, עין תורת מועדים אדר עמ' רלט-רלו).
ו. תושבי ירושלים שנסע בפורים ביום לתל אביב למספר שעות וכן תושבי ת"א שנסע בשושן פורים ביום לירושלים למספר שעות לא התחייבו במצוות פורים, גם לא מצד חומרא.

ז. * תושבי ירושלים שנסע לתל אביב ביום י"ד באדר בבוקר (אחרי עמוד השחר) ושהה שם עד טו' באדר בבוקר (אחרי עמוד השחר) פטור לגמרי מלחוג את פורים בכלל, ובדיעבד אם עשה כן יקרא מגילה ביום טו באדר בלא ברכה ויאמר "על הניסים" בתפילה ובברכת המזון ויקיים משלוח מנות ושאר מצות בטו באדר (ע"פ ילקו"י מועדים ותורת מועדים אדר לנ"ד יוסף עמ' רלו-רמג).

* תושב תל אביב ששהה בליל י"ד בירושלים וחוזר לביתו רק ב"ד בבוקר (אחרי עמוד השחר) פטור ממצוות פורים ואין לעשות כן לכתחילה ובדיעבד שעשה כן יקיים את מצוות פורים בלי ברכה ב-י"ד באדר וטוב להחמיר שגם ב-ט"ו באדר יעשה כן (תורת מועדים סס).

* תושב תל אביב שנסע לירושלים בליל י"ד באדר ונשאר שם עד ט"ו אדר בבוקר הרי זה קורא את המגילה בברכות ומקיים את כל מצוות פורים ב-ט"ו אדר (שושן פורים) (תורת מועדים סס, ילקו"י פורים תשע"ב עמ' קנט).

ח. * תושב תל-אביב וכי"ב שחוגג פורים ב-י"ד באדר ששלח משלוח מנות לרעהו אשר בירושלים שחוגג ב-ט"ו אדר ויודע שמקבל המשלוח מנות יאכלם ב-ט"ו, יצא ידי חובתו (חז"ע פורים עמ' קנב-קנד ס"ד).

* תושבי ירושלים שחוגג פורים ב-ט"ו אדר ששלח מנות ביום י"ד לרעהו בתל-אביב או שאר ערי ישראל שחוגגים ב-י"ד, יצא ידי חובתו, אבל אם שלח להם מנות ביום ט"ו לא יצא כיון שאצלם אינו יום פורים (חז"ע סס ס"ה).

אי"ה יתקיים כנס לציבור הרחב באשדוד ביום רביעי ו' אדר ב- 8:30 בערב ערבית ואח"כ ההרצאות עם הרב ליאור גלזר שליט"א והרב אילן ספרא בנושא: שמחת פורים בבי"כ החיד"א רח" יצחק הנשיא 22 אזור ג' * עזרת הנשים פתוחה.

תהיה מסכה כזו והם יחליפו ביניהם, זו תהיה תחפושת הכי מושלמת שניתן להעלות על הדעת. ואז נזכרתי בשאולי, בשניה הראשונה נרתעתי, שאולי? מה לי ולזו? חשבתי עוד רגע על הרעיון וחיוך ענק התפשט על פני, שאולי הוא הילד האחרון בכיתה שהילדים יחשבו שיש בינו קשר, ודאי שלא בעניין חשוב וסודי כמו תחפושת. אני אהיה יום אחד שאולי, ושאולי יהיה יום אחד גדי, ואם נעשה את זה טוב, זו תהיה התחפושת הכי טובה. בלי להתבלבל פניתי לשאולי: "שלום שאולי, מה שלומך?" שאולי התבלבל, הסמיק, האדים והחוויר, "בסדר" אמר בגמגום. "אתה נהנה כאן?" שאלתי, "כן, כלומר, בטח, נהנה", "יש לי רעיון שאולי, מה דעתך שהאיש יכין לשנינו מסכות, ובעוד חודש, בפורים, אתה תלבוש את המסכה שלי ואני את שלך?" מסכן שאולי, ראיתי על פניו שהוא נבהל מעצם הרעיון, "טוב... בסדר... מה שאתה אומר" כל אחד מאיתנו הלך להוריו וביקש 50 ₪ ונעמדנו בסבלנות בתור. כשהגיע תורי, ביקשתי מהאמן להכין מסכה מדויקת וגם שאולי קיבל בתורו מסכה ואז אמרתי לו: "בוא רגע למקום שיש בו מראה ופשוט נמדוד". הלכנו לפינת נטילת הידיים וחבשנו זה את מסכתו של זה. זה היה מופלא, שנינו היינו באותו גובה, לשנינו צבע עיניים זהה, עצמנו והבטנו כל אחד במראה על השני ונדהמנו. אך עדיין משהו היה חסר, וכאן הבריק לי רעיון: "אנו נטעה אותם פעמיים, שנינו נתחפש והם לא יחשדו שטמונה כאן עוד תרמית, סיכמנו שבכיתה נשמור על מרחק ובעניין התחפושת נשוחח בטלפון. החלטתי שתחפושת ההטעיה תהיה המן הרשע ומרדכי היהודי. אני בחרתי להיות המן, שמבלי להבחין אך בליבי פנימה ראיתי בשאולי העדין את מרדכי ואילו בי את המן, כמה לא נעים... היום הגדול הגיע, תיאמתי עם שאולי הכל לפרטי פרטים כשאני לא מעלה בדעתי מה מצפה לי. הגעתי לכיתה וציפיתי שאחד מהילדים יגיב ויתייחס אבל שום ילד לא אמר לי כלום, כאילו הייתי שקוף. שאלתי את אחד הילדים "מה אתה אומר על התחפושת שלי?", הוא השיב בלעג: "חבל שלא התחפשתי לזיתא" והלך. עמדתי בצד כשלפתע שמעתי: "גדי מגיע, לא תאמינו איזו תחפושת יש לז' הבטתי בחברי שמקיפים את שאולי, מתחנפים אליו "איזו תחפושת! בחיים לא היינו חולמים שזה אתה!" אני הסתובבתי להם כל הזמן בין הרגליים וחזק מדחפות ואמירות של: "מה אתה מפריע?" לא זכיתי לשום יחס, כולם התרכזו סביב שאולי, החמיאו לו והתחנפו אליו. שאולי ניסה להתנהג כמוני, אבל לא הצליח ואחד הילדים אמר: "הי, גדי, מה החלטת להיות שקט היום?" ומישהו ענה: "הוא משחק את מרדכי עד הסוף" וכולם צחקו. שאולי אמר שהוא לא מרגיש כ"כ טוב, אחד רץ להביא לו מים והשני אמר: "אולי אביא לך אקמול מהמזכיר" עמדתי וראיתי איך כולם מקיפים אותו וכמה מגוחך זה נראה. בהפסקה אמר לי אחד החברים: "שאולי התחפש להמן... זה..זה..זה..", "חבל שלא הבאת את המגפיים.. גם להמן היו מגפיים" אמר חבר אחר, ככל שחלף הזמן הרגשתי פגוע יותר ויותר, מעולם לא הייתי במצב שמישהו פוגע בי, מחקה אותי ולועג לי. רציתי להסיר את התחפושת ולצעוק להם, אבל החלטתי לשחק את המשחק עד הסוף. בסיום הלימודים ראיתי את חברי מתלחשים עם שאולי, הבנתי שהם מתכננים משהו ולרגע קנאתי בו, ניסיתי להתקרב ומיד ספגתי הערה: "הי, שאולי, מה אתה דוחף את האף? תעוף מכאן!" חד וחלק. "כדאי לכם לשתף אותי, אני יכול להראות לכם משהו שמעולם לא ראיתם". חלקם הגיבו בצחוק כאילו היתה זו בדיחה אבל לאחר דין ודברים אמר אחד החברים: "טוב, בוא בשעה 3:00 לביה"כ ונצא משם..." שמחתי, הלימודים הסתיימו ואנו יצאנו. כשהגעתי הביתה התקשרתי לשאולי אך לא הצלחתי להשיגו. ב-3:00 הלכתי לביה"כ והמתנתי... חצי שעה חלפה והבנתי שהם פשוט עשו ממני צחוק. התחלתי לבכות, אני לא יודע על מי בכיתי, על עצמי או על שאולי, כמה רוע אפשר לספוג ופתאום הרגשתי שאני שונא אותם. וזה הרגע בו הבנתי כמה סובלים ילדים אחדים בכיתה שלי, ומי שמסב להם זאת זה אני, ביחד עם חברי וכשהבנתי זאת התחלתי לבכות שוב. הבנתי שהם נמצאים "במועדון" שבנינו, מרחק מס' רחובות מביה"כ, התקרבותי לעברים: "הי, הוא גילה אותנו, שאולי במגפיים", "מה אתה מרגל אחרינו?" אמר אחד מחברי ואחז בכתפי בחזקה... "היש צוהלת ושמחה כמוני מסכה, זה, חה!" שרו ורקדו כמה ילדים מסביבי. "טוב שאולי, פשוט תלך מכאן ותגיד תודה שיצאת בזול, נכון גדי?" הוא פנה לשאולי, "לא נכון, אתם פשוט חבורה של ילדים רעי לב! אני התחפשתי למרדכי אבל האמת היא שהייתי צריך להתחפש להמן, כולכם המגנים קטנים!" הם היו בהלם ומי יעז לזאת נגדו. "אני אלך, אבל לפני כן אני רוצה לקיים את ההבטחה שלי ולהראות לכם משהו,

זוכרים?" הם לא הגיבו. עמדתי מול שאולי וספרנו יחד: "אחת... שתיים... שלושה" ובבת אחת הסרנו את המסכות מהפנים. אני לא יכול להסביר לכם מה קרה. הם עמדו מולנו מבוהלים, לא הבינו מה קרה וכשהבינו נבהלו עוד יותר. חזרתי להיות גדי: "חשבתי שמצאתי את התחפושת המושלמת אבל בזכותה גיליתי שחייתי כל השנים בתחפושת, בכמה שעות קלטתי כמה התגאיתי וכמה התנשאתי, כמה ציערתי וכמה העלבתי ואני כ"כ מתבייש ומצטער ומודה לה' שנתן לי את ההזדמנות להסיר את התחפושת. זהו נגמר, אם אתם רוצים להצטרף אלי ולהיות ילדים טובים והגונים מצוין ואם לא אני פשוט פורש". קראתי לשאולי והלכנו שנינו יחד, לפתע שמענו קול קורא: "רגע, גדי חכה אל תלך, בא תדבר איתנו", וכך ישבנו מספר שעות ושאולי סיפר מה עברו הוא וחבריו כל השנים, הדברים עשו רושם כביר על כולם והם הבטיחו להשתנות ולשנות את התנהגותם. המצב החברתי בכיתתנו השתנה לבלי היכר, כל חיי אזור את הפורים הזה שעזר לי להבין מי אני ומה אני רוצה להיות. (ילדים מספרים על עצמם 10)

פינת ההלכה

הלכות לקראת חג פורים

- תענית אסתר: תחילת צום 4:58** (לפנות בוקר) **סיום הצום: 18:02** (בערב)
- א. טעם הצום** שבימי מרדכי ואסתר נקהלו היהודים ביום יג באדר להילחם ולעמוד על נפשם, והיו צריכים לבקש רחמים שיעזרם ה' להנצח מאויביהם והתענו באותו היום ולכן נהגו כל ישראל להתענות ב"ג באדר ונקרא תענית אסתר, כדי שנזכור שה' יתברך רואה ושומע כל איש בעת צרתו כאשר יתענה וישוב אל ה' בכל לבבו, כמו שעשה בימים ההם
- ב. מנהג ישראל** [בנים מגיל 13 ובנות מגיל 12] להתענות ביום י"ג אדר ואסור לפרוש מן הציבור (סי' תרפ"ו ס"ז בהנ"ל).
- ג. חיוב התענית** הוא מזמן עלות השחר (ש"ע סי' תקס"ו ס"א) מכל מקום הישן [אפילו שלא על מיטתו (משנ"כ ס"א)] שנת קבע בליל התענית הרי כבר אז מתחיל להתענות (ש"ע סי' תקס"ד ס"א) אבל אם ישן בתחילת הלילה במשך כמה שעות ועדיין לא אכל ארוחת ערב. ונתעורר מותר לו לאכול ארוחת ערב אף שלא עשה תנאי, שמסתבר שלא קיבל עליו את התענית עד שיאכל ארוחת ערב.
- ד. אם התנה קודם** שהלך לישון שבדעתו לקום קודם עמוד השחר ולאכול, מותר לו לאכול ולשתות עד עמוד השחר (ש"ע סי' תקס"ד ס"א). אמנם אם שכח להתנות ואחר שישן קם קודם עלות השחר וחש צימאון, המקל לשתות [קודם עלות השחר] יש לו על מה לסמוך ובפרט אם הוא רגיל לשתות בכל לילה (חז"ע עמ' י"א).
- ה. אם התחיל לאכול בתוך חצי שעה לפני עמוד השחר** (עמוד השחר = 4:58) אין לאכול סעודת קבע, אלא פחות מכביצה (= 54 גר') לחם או מזונות, ושאר מאכלים אפילו יותר (ש"ע סי' כט משנ"כ ס"ק כו, הלכה כדוכה לגר"ז יוסף ק"ה סי' פט ס"כח).
- ו. אלו פטורים מהצום:** יולדת שאינה מניקה או המפלת (בתוך 24 חודש) שמרגישות חולשה יתרה (שם) אלא כן צריכות לצום). מי שמצטער מכאב עיניים [מ"מ כשיבירא צריך לפרוע תעניתו אלא אם כן אכל בהוראת רופא] **ואלו פטורים מהצום ואינם רשאים להחמיר על עצמם לצום:** קטנים, אישה שילדה או הפילה בתוך 30 יום, חולה שאין בו סכנה ואפילו מי שתקפתו חולשה יתרה, זקן מופלג תשוש כוח, מעוברת [מ-3 חודשים ומעלה ומ"מ אם סובלת מהקאות ומיחושים או חולשה רבה אף לפני כן], מניקה בפועל, חתן וכלה בתוך שבעה לחתונה, מוהל, סנדק ואבי הבן ביום המילה (וע"פ חז"ע עמ' לט-מב, תורת מועדים סי' ג).
- ז. מי שצריך רחמים** על איזה דבר יקח פנאי לעצמו ביום תענית אסתר ויאמר תחילה מזמור כב' בתהילים "למנצח על איילת השחר", ודרשו חז"ל "איילת השחר" זו אסתר ואח"כ ישפוך שיחו לפני ה' ויזכיר זכות מרדכי ואסתר אשר בזכותם יענה לו הקב"ה ויפתח לו שערי רחמים ותתקבל תפילתו ברצון (מונ"ל נפסקי תשובות סי' תרפ"ו ס"ק 5 בשם קב היסק).
- ח. מצוי שמקדימים תפילת ערבית** במוצאי הצום ומסיימים בצאת הכוכבים שאז צריך לחזור על קריאת שמע [שחיבה מהתורה] אח"כ יקרא את המגילה [שחיבה מדרבנן].
- שבת זכור:** (שבת הבאה) **א.** בשבת שלפני פורים מוציאים שני ספרי תורה וקוראים בראשון בפרשת השבוע שבעה עולים [ואומרים חצי קדיש] ובשני המפטיר – פרשת זכור [ואומרים חצי קדיש] (ש"ע אור"ח סי' תפ"ב ס"ג). ויוציאו ס"ת המהודר ביותר לקריאת זכור [וראו שיהיה קלף לא משוח] ויקפיד על קריאה מדוקדקת (תורת מועדים סי' ז ס"ו, ולקו"י פורים עמ' פט).
- ב. ראוי ששליח הציבור יעורר את הקהל לפני הקריאה** לכוון לצאת ידי חובת מצות עשה מן התורה של זכירת מעשה עמלק ומחייתו, ואף הש"צ יכוון להוציא את הציבור ידי חובה בקריאתו (סי' תפ"ב משנ"כ ס"ק יד) שמצוות צריכות כוונה (ש"ע סי' ס"ד). והציבור יאזינו לקריאת הש"צ ולא יקראו